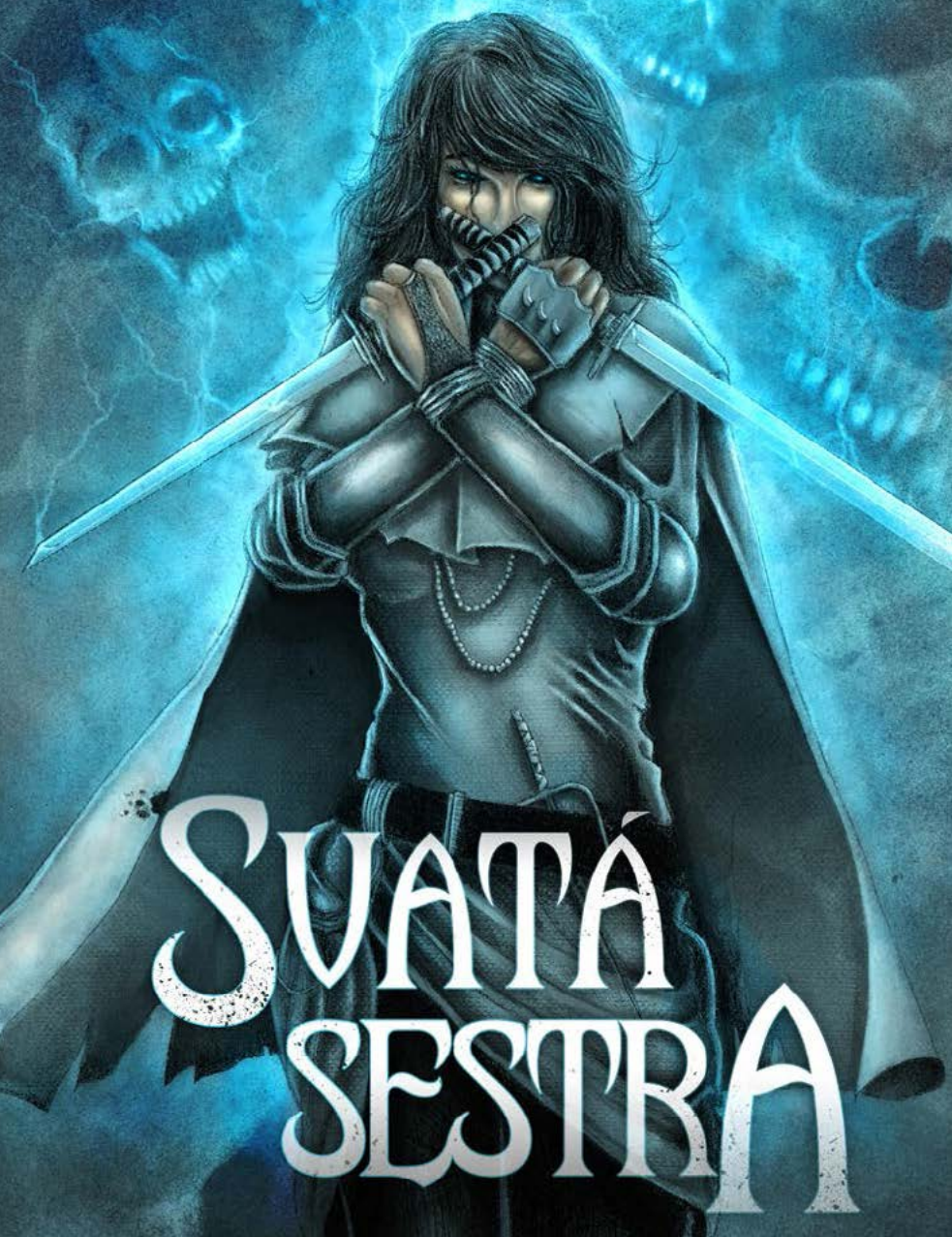

MARK LAWRENCE

SVATA
SESTRA

Svatá sestra

Vyšlo také v tištěné verzi

Mark Lawrence

Svatá sestra – e-kniha
Copyright © Talpress, 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Od Marka Lawrence již vyšlo:

Roztříštěná říše

Trnový princ

Trnový král

Trnový císař

Válka Červené královny

Princ bláznů

Lhářův klíč

Osheimské kolo

Povídky z Roztříštěné říše

Bratři na cestách

Kniha Předkova

Červená sestra

Šedá sestra

Svatá sestra

TŘETÍ KNIHA PŘEDKOVA

Mark Lawrence

TALPRESS

Copyright © 2019 by Mark Lawrence

Translation © 2020 by Martin Boček

Cover art © 2020 by Jiří Miňovský

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7197-763-6

ISBN ePUB: 978-80-7197-782-7

*Pro mého dědečka, Williama „Billa“ George Cooka,
který ještě zažil královnu Viktorii
a který mi s nekonečnou trpělivostí pomáhal
s výrobou mojí první truhličky na dětské poklady.*

Co se dosud stalo

Pro ty z vás, kteří museli na tuhle knihu čekat, jsem připravil stručné shrnutí událostí předchozích dílů. Chci vám osvěžit paměť raději takhle přímo, než abych kvůli tomu nutil postavy si mezi sebou krkolomně povídat o tom, co z logiky děje už dávno vědí.

Na následujících řádcích zmíním jen to, co bude podstatné pro příběh v této knize.

A mimochodem, každé osobě, místu nebo věci věnuji vždycky jeden odstavec, takže pokud vás to nebo ono nezajímá nebo pokud si na ně ještě pamatujete, prostě je přeskočte.

Kniha Šedá sestra skončila v době, kdy bylo Noně zhruba patnáct let. Opustili jsme ji ve chvíli, kdy jen tak tak uprchla z paláce princezny Sherzal. V patách měla vojáky, kteří honili nejen ji, ale i její společníky – Zole, Aru, Regola, abatyši Sklu, sestru Rendličku a pár dalších, pro naše potřeby víceméně bezvýznamných postav. Zole u sebe měla noi-guinské prasadce, které úspěšně ukradla ze základny těchto obávaných zabijáků, ukryté v jeskyních pod palácem. Noně při útěku pomohla její dávná kamarádka Clera, jen aby ji vzápětí znovu opustila a vrátila se do Sherzaliných služeb. Nonina klášterní sokyně a vlastně i něco jako osobní nepřítel, Joeli Namsisová,

zůstala také v princeznině paláci, když napřed svými činy nepřímou zabila další z Noniných kamarádek – Darlu.

Na posledních stránkách *Šedé sestry* jsme naši hrdinku a její společníky opustili vysoko v mrazivých horách na hranicích se Skýtrem a daleko od bezpečí kláštera Sladké Milosti. Děj *Svaté sestry* sice začíná někde jinde, ale nebojte se, ještě se k těmto událostem vrátíme a vy se postupně dozvíte, co se tenkrát stalo.

Abeth je planeta obíhající kolem umírající rudé hvězdy, červeného trpaslíka. Je téměř celá pokrytá ledem a většina jejích obyvatel žije ve zhruba padesát mil širokém rovníkovém pásu – Koridoru –, který je z obou stran sevřený dvě míle vysokými ledovými útesy.

Koridor nezamrzne jen díky umělému měsíci, který není ničím jiným než obřím zrcadlem kroužícím vysoko na oběžné dráze. To každou noc odráží sluneční paprsky dolů na planetu, a tak rozpouští led v posledních dosud obyvatelných oblastech.

Před několika milénii na Abeth z dalekých hvězd přiletly původní čtyři kmeny jeho současných obyvatel, tedy lidí. Po přistání zde poutníci našli opuštěné zbytky prastaré civilizace, o jejichž příslušnících se dnes mluví jako o Zmizelých.

Říše, kde se odehrává náš příběh, sousedí na východní straně se Skýtrem a její západní hranici tvoří Marnské moře. Na konci *Šedé sestry* byly skýtrolské armády pod vedením válečné královny Adomy shromážděné u hranic a připravené vpadnout do Říše. Durn svou námořní invazi zahájil dokonce už v první knize, v *Červené sestře*.

Obranu proti skýtrolským hordám má na starosti císařova sestra Sherzal, která ze své horské pevnosti velí hraničním posádkám. Jak jsme se ale dozvěděli, měla v plánu Říši i svého bratra zradit a chtěla nechat Adomu a její vojáky, aby bez-

pečně prošli Velkým průsmykem. To ale byla jen malá část jejího plánu. Měla totiž v úmyslu spojit noi-guinské prasrdce a prasrdce ukradené na její rozkaz ze Sladké Milosti s dalšími dvěma prasrdci, která má ve svém držení válečná královna. Věřila totiž, že spojení čtyř prasrdcí patřících jednotlivým původním kmenům jí umožní otevřít tajemný Oblouk ukrytý hluboko pod císařským palácem. Jedná se o artefakt vybudovaný možná dávnou rasou Zmizelých a možná první lidskými osadníky Abethu. A proč by něco takového chtěla udělat? Mnoho lidí věří, že skrze Oblouk je možné ovládat měsíc.

Prasrdce jsou mocné artefakty nejasného původu. Podle některých teorií poháněla hvězdné lodě, na kterých přiletěly původní čtyři kmeny na Abeth, ale možná se jedná o pouhou pověru. Jiní tvrdí, že je vytvořili Zmizelí. Jisté však je, že pokud se k prasrdci přiblíží osoba s magickými schopnostmi, artefakt je zesílí. Čím víc se k němu přiblížíte, tím víc se tento efekt projeví. Má to ale háček. Pokud se k prasrdci přiblížíte příliš, pronikne vám do mysli a najde všechny vaše špatné vlastnosti jako vztek, nenávisť, chamtivost... a přetvoří je v nebezpečné entity nazývané prostě *démoni*. Ti se vás pak budou snažit posednout a ovládnout.

Jak slunce pomalu umírá a slábne, led postupně pohlcuje dosud volnou zemi a nezastaví jej už ani noční teplo přeměrované měsícem. Koridor se tak postupně zužuje a jednotlivé národy potřebují nová území, kde by mohli jejich obyvatelé žít. A protože s ledem bojovat nejde, upírají se jejich zraky k držávám sousedních států.

Šlechta v říši se označuje přídomkem Sis, který si připojují za svá příjmení. Vznešené rody se tak jmenují například Tacsis, Jotsis a podobně.

Původními čtyřmi kmeny lidí, které přiletěly na Abeth z hvězd, byli Gerantové, Hunskové, Maržalové a Quantalové.

Dodnes se jejich dědictví projevuje u některých osob, kterým zděděná krev propůjčuje výjimečné schopnosti. Lidé s gerantskou krví dorůstají úctyhodné velikosti a jsou velmi silní a odolní, zatímco hunskická krev způsobuje, že se dokážou pohybovat neuvěřitelně rychle. Maržalská krev dává přístup k nejrůznějším odvětvím nižší a střední magie, což zahrnuje například stínopřad, runotepectví nebo ovládání elementů. Quantalové dokážou čerpat syrovou sílu přímo z Cesty a umí manipulovat s vlákny, z nichž je utkána samotná realita.

Dalšími významnými artefakty jsou takzvané Oblouky. V Koridoru stojí celkem tři, přičemž císařský palác je vybudovaný nad jedním z nich. Neexistuje žádný záznam, že by se kdy nějakému člověku podařilo některý z Oblouků otevřít, nicméně proroctví – o němž my i naši hrdinové z předchozích dílů víme, že je falešné – předvídá příchod Vyvolené, která to dokáže.

Nona Šedá je vesničanka pocházející ze zapadlé díry jménem Rellamská Víska. Tam ji kdysi koupil obchodník s dětmi jménem Giljohn, který ji následně prodal do Kaltézy. To je aréna nacházející se v hlavním městě Říše, Veritě, která trénuje bojovníky a pořádá krvavé zápasy pro pobavení lidu. Řízením osudu se ale Nona dostala pryč a skončila v klášteře Sladké Milosti, kde jsou novicky cvičeny ke službě Předkovi. Ta ale může mít víc podob, než byste čekali.

Když se z novicky stane jeptiška, zařadí se do jednoho ze čtyř klášterních řádů. Těmi jsou svaté sestry / Předkovy nevěsty (uchovávají víru a vykonávají náboženské úkony), šedé sestry / sestry utajení (jsou cvičeny jako špiónky a vražedkyně a většinou ovládají nižší magii, typicky stínopřad), rudé (či červené) sestry / sestry válečnice (jak jejich název napovídá, jsou to výjimečné bojovnice) a konečně svaté čarodějnice / sestry okultnice (jeptišky způsobilé kráčet po Cestě a používat vyšší magii).

Během děje *Červené sestry* se postupně ukáže, že Nona je trojí krve – což je neuvěřitelně vzácný úkaz. Ve výsledku tak disponuje hunskickými, maržalskými a quantalskými schopnostmi. Navíc má černé oči bez bělma, což jí způsobila konzumace velmi nebezpečného protijedu, který si sama vyrobila. Také nemá stín, protože si ho sama odsekla v boji s Yisht a následně o něj přišla. V Šedé sestře jsme se dozvěděli, že její stín nezmizel, ale připoutal se k ukradenému prasadci ze Sladké Milosti.

Yisht je válečnice původem z ledových kmenů, kterou si najala císařova sestra Sherzal. V jejích službách Yisht ukradla ve Sladké Milosti ukryté prasadce, přičemž zabila Noninu kamarádku Hessu.

Nona si vysloužila nenávist mocného lorda Lana Tacsise, kterému napřed zabila staršího bratra Raymela Tacsise a pak nechala jeho otce, lorda Thurana Tacsise, připoutaného k jeho vlastnímu magickému mučicímu nástroji, který člověku způsobuje nepředstavitelnou bolest, aniž by mu fyzicky jakkoli ublížil.

Joeli Namsisová je dcerou dalšího významného lorda se silnými vazbami na rod Tacsisů. Je velmi dobrá ve spřádání magických vláken, k tomu nebezpečná a prohnaná travička a během pobytu v klášteře se znepřátelila s Nonou, kterou z celého srdce nenávidí. Tyto pocity jsou vzájemné.

Během krádeže prasadce Nonu zradila další z novicек, kamarádka Clera Ghomalová. Jejími dalšími přítelkyněmi jsou pak novicky Ara, Zole, Ruli a Julia. Ara neboli Arabella Jotsisová pochází z mocného šlechtického rodu a je dvojitá krve, díky čemuž má jak hunskické, tak quantalské schopnosti. Ruli má v žilách kapku maržalské krve, ale její magické schopnosti jsou mizivé. A konečně Julia je studijní typ a doufá, že se z ní jednou stane svatá sestra.

Poslední z Noniných kamarádek je Zole. Ta je v našem příběhu skutečně významnou postavou. Stejně jako Yisht pochází z ledových kmenů a do kláštera ji dostala císařova sestra Sherzal. Zole posloužila jako nechtěná vějička, která umožnila krádež prasdce. Podstatné ale je, že je to jediná známá osoba na celém Abethu, jíž v žilách koluje krev všech čtyř původních kmenů. Mnozí ji proto považují za Vyvolenou. Pokud byste chtěli věřit proroctví, tak je Zole prorokovanou Argathou a Nona jejím Štítem.

V čele kláštera Sladké Milosti stojí abatyše Skla, žena, která má nečekaně dobré konexe v Církvě i Inkvizici... a nejen v nich. K tomu je to prohnaná manipulátorka, jejíž schopnosti jsou již legendární.

Nejvýznamnější jeptišky v klášteře jsou obě sestry představené – Kolesa a Růže. Sestra Kolesa vyučuje víru na hodinách Duchovna, zatímco sestra Růže vede sanatorium. Další významné osoby jsou sestra Lůže, která vyučuje Čepel; sestra Pánev, která vyučuje Cestu; a sestra Jablka přezdívaná Travička, která vyučuje Stín. Mladá sestra Rendlička je velmi schopnou šedou sestrou a také milenkou Jablky.

Před složením svatých slibů si všechny novicky povinně projdou čtyřmi třídami, které jsou pojmenované po čtyřech rádech jeptišek. Jsou to červená třída, šedá třída, okultní třída a svatá třída. Na konci *Šedé sestry* jsme Nonu opustili coby studentku okultní třídy.

Každá novicka si během pobytu v klášteře vybere tajné jméno, které začne používat, pokud se stane plnohodnotnou řádovou sestrou a jeptiškou. Nonino tajné jméno je sestra Klec a Ařino sestra Trna.

Prolog

Křik rozvášněného davu je jako živá věc. Jako nějaká samostatná, zlomyslná entita, která vám pronikne do těla. Vibruje vám v hrudníku, rezonuje v hlavě a okrade vás o slova, která se vám už už derou na jazyk. Teď to bylo ale ještě horší. Těla natlačená na bariéru jako by setřela rozdíly mezi jednotlivcem a skupinou, takže diváci se začali chovat jako něco jednolitého. Propojeného. Jedna společná myšlenka usazená ve stovkách hlav najednou. Možná i tisících, protože lidí se tu dnes sešlo opravdu hodně. Jedna sdílená emoce je všechny propojila do jediné entity, která by nejednoho maržalského empata dokázala dohnat k šílenství už pouhou svojí přítomností. Ovládnout všechny ty lidi, usměrnit je podle svého přání by v takovéhle chvíli, kdy jednotlivci dobrovolně odhodili vlastní já a nechali se strhnout davem, bylo až příliš snadné... pokud byste se dokázali ponořit do té bouře ryzích emocí a neztratit se v ní. Protože kdyby vás jednou strhla s sebou, kdybyste se stali součástí téhle mnohohlavé bestie, už nikdy byste nedokázali najít sami sebe.

Markus sledoval, jak se poražený bojovník za burácivého posměchu davu belhá ven z ringu. Vítěz zatím spokojeně přecházel kolem okraje svého vyvýšeného svatostánku, ruce zvednuté nad hlavou, zpocený, ale zjevně spokojený sám se

sebou. Jenže i když od jeho vítězství uběhlo sotva pár okamžiků, dav se o něj už přestával zajímat. Lidé začínali spekulovat, co se asi bude dít dál, dělili se o postřehy z právě skončeného zápasu nebo se prostě jen dožadovali dalšího pití. A někteří se rovnou přesouvali k druhému ringu na opačné straně haly.

Stál v něm obrovský Gerant, vysoký bezmála tři metry. Mladík, kterému mohlo být maximálně tak dvacet, ale svaly se na něm dmuly, jako by měly každou chvíli prasknout. Skoro to vypadalo, jako by jich bylo i na takhle urostlou postavu moc a jako by spolu navzájem zápasily o místo na jeho těle. Tomu všemu vévodil křivý úsměv, bledé oči a chumáče rozčuchaných zrzavých vlasů.

Souboje Gerantů byly v Kaltéze jednoznačně nejoblíbenější. Pohled na obří zápasníky vrhající se jeden na druhého v brutálních ukázkách hrubé síly vždycky přilákal davy diváků. Když se k tomu přidala možnost otevřených výzev z publika, nebylo kolem ringu k hnutí. Veritštití občané milovali pohled na bezmocné amatéry zmlácené do bezvědomí. Znalejší – a hlavně movitější – hosté sice dávali přednost zápasům hunskických bojovníků, ty ale nebyly pro obyčejné lidi nijak přitažlivé. Byly příliš rychlé, než aby tušili, co se vůbec stalo, natož jak a proč. Zato ale smíšené zápasy... ty se pořádaly jen výjimečně, ale zase zajímaly úplně všechny. Souboje mezi hrubou silou a oslnivou rychlostí představovaly brutální střetnutí dvou naprosto rozdílných světů, a díky tomu byly už ze své podstaty přitažlivé pro všechny bez rozdílu.

Po chvíli se z davu natěsnaného kolem ringu vynořil vyzyvatel – mohutně stavěný muž, který okolní diváky převyšoval dobře o dvě hlavy. Byl na něj rozhodně impozantní pohled a za normálních okolností by si na něj Markus vsadil, klidně i proti třem normálním rváčům najednou.

Pohled zjevně zapůsobil i na dav, který se ztišil a z křiku

přešel do tichého šepotu. Vyzyvatel nemohl být jen tak někdo. Podle útržků poznámek, které se k Markusovi donesly, zjevně patřil k lidem, co uprchli z Renu před durnskou invazí. Zdálo se, že v tom zmrzlém městě u severní hranice Koridoru si vydobyl pověst obávaného zápasníka.

„Pětku na to, že proti Denamovi nevydrží ani do konce prvního kola,“ ozval se první sázející. Dav při těch slovech procitl ze sna a halu znovu naplnil křik mnoha hrdel.

Ten ještě zesílil, když vyzyvatel vstoupil do ringu. Na Markusu to zapůsobilo, protože šlo o jeho první návštěvu Kaltézy. Jasně, znal to tu, ale být ve velké hale bylo přece jen něco jiného než schovávat se v podkroví spolu s ostatními dětmi z Giljohnovy klece. Jenže obchodník s dětmi ho tu nenechal. Neprodal ho Reevovi, protože správně odhadl, že vyhublý chlapec by v sobě mohl mít víc než jen kapku maržalské krve, a za tu se na správných místech platilo zlatem. Takže tu strávil jen jednu jedinou noc, než se vrátil zpátky do klece a odjel pryč. Tehdy by ho ani ve snu nenapadlo, že se na tohle příšerné místo ještě někdy vrátí. Že se ještě někdy znovu nadechne toho zvláštního vzduchu prosyceného pachem potu a krve. A dokonce dobrovolně.

Jenže i když byl formálně vzato v Kaltéze poprvé, toho obřího zápasníka podle jména znal. Denam. Možná ještě mladíček, kterému sotva začaly rašit vousy, ale už si získal a několikrát obhájil místo gerantského šampióna Kaltézy. A spolu s titulem měl i zdráhavý respekt ostatních zápasníků. Respekt, který se z velké části zakládal na jeho legendární brutalitě a bezohlednosti. Ty zapříčinily, že míval málo soupeřů. Když byly dny otevřených výzev, většinou jen stál v ringu a díval se na moře upocených tváří. Na moře očí, které před jeho pohledem uhýbaly a klopily se k zemi.

Proto byl dnešek skutečně výjimečný. Proto publikum nad-

šeně jásalo, že se našel nějaký dobrovolník, co se od Denama nechá zmlátit. Větrilo krev a už se nemohlo dočkat.

„Milos z Renu!“ ohlásil uvaděč vyzývatele.

Milos spokojeně přikývl, zvedl ruce a rozhlédl se po divácích, pak znovu přikývl a odešel do svého rohu, aby počkal na zvonec ohlašující začátek zápasu.

Markus jeho hlas přes burácející dav neslyšel, ale stejně poznal, kdy se ozval a začalo první kolo. Milos vyskočil a vyrazil k Denamovi, proti kterému vypadal asi jako dvanáctileté dítě vedle dospělého. Plnokrevný Gerant se ani nenamáhal zvednout ruce a nechal soupeře, aby mu zasadil první ránu. Prvotřídní pravý zvedák, krásně usazený přímo na bradu, jenže severan mohl stejně dobře praštit do vzrostlého dubu a mělo by to zhruba stejný účinek. Mladíkovi to nepatrně trhlo hlavou, ale to bylo všechno. Pomalu sklopil oči k muži před sebou, jako by si ho teprve teď vůbec všiml, a vycenil na něj zuby v divokém úsměvu. Milos ho zatím vzal spojenýma rukama z druhé strany přes tvář, ale účinek byl zhruba stejný jako při první ráně.

Severan byl zjevně pomalejší, pokud šlo o myšlení. Když se jeho soupeř ani po druhé ráně nesložil k zemi, zmateně se zamračil, sklopil pohled ke svým pěstem a začal je zkoumat, jako by si snad myslel, že jsou nějak porouchané. Denam se znovu zakřenil a pak mu vrazil facku, kterou bylo slyšet i přes burácející dav. Milos se zapotácel jako opilý, ale to už ho jedna obří gerantská pracka popadla za krk, druhá za rozkrok a on se vznesl vysoko do vzduchu, jen aby vzápětí dopadl na prkennou podlahu arény, kde zůstal ležet.

Když bylo zřejmé, že se už nezvedne, nahrnulo se k němu pět kaltézských poskoků a společnými silami ho vytáhli za provazy. Na podlaze po něm zůstala jen krvavá šmouha, začínající v místech, kde měl po dopadu hlavu.

Markus nebyl zdaleka jediný v sále, kdo si byl v tu chvíli jistý, že Denam pro tenhle večer skončil. Dav ještě naposledy zajásal a pak se začal pomalu obracet zpátky k druhé aréně, když tu se najednou u provazů objevil další vyzyvatel. Z dálky nešlo pořádně poznat, jak vypadá, jen že má dlouhý tmavý plášť s kapucí, zpod které se draly ven dlouhé, uhlově černé vlasy. Na výšku mohl měřit tak šest stop, jestli ne míň – byl rozhodně menší než nebohý Milos, a i když rozhodně vypadal urostle, na Geranta měl až příliš subtilní postavu.

„Hunsk?“ ozvalo se z davu nejistě.

„Spíš nějak debil,“ zasmál se někdo v odpověď.

Měl pravdu. Vyzyvatel nebyl nijak zvlášť rozložitý, ale na Hunska taky nevypadal. Ti bývali ještě o poznání štíhlejší a hlavně žádný z nich neměl takhle široká ramena. Nikdy. Takže ani Gerant, ani Hunsk, čímž zbývala jen jediná možnost: hlupák. Toho si byl podle všeho vědom i Denam, protože na vyzyvatele vrhl tak příšerný pohled, že jím vyděsil i Markuse na opačném konci sálu. Částečně to tedy souviselo i s tím, že jako velmi nadaný maržalský empat vnímal náladu davu, ale i mezi tolika lidmi dokázal snadno rozpoznat vlny nespoutaného vzteku, které sálaly z obřího zápasníka. Byly tak silné, až se z nich mágovi podlamovala kolena, a to předtím bez větších problémů ustál emoce celého tisícíhlavého davu.

Vyzyvatel si toho ale nevšímal a pomalu, jakoby znuděně se protáhl mezi provazy obklopujícími ring.

„Musí bejt opilej na šrot,“ hádal někdo v davu. Markus ale pochyboval. Nedokázal si představit, že by někdo mohl být dost opilý na to, aby mu přišlo jako dobrý nápad vyzvat Denama, a přitom se ještě dokázal udržet na nohou. Neznámý se ale pohyboval normálně a rozhodně se nijak nepotácel, nemotal ani nic podobného.

Když se ale vyzyvatel narovnával na druhé straně provazů, sklouzl mu plášť z ramen a dav ztichl jako mávnutím kouzelného proutku. Ukázalo se totiž, že se jedná o ženu. Na sobě měla jen bederní roušku, stejnou jako profesionální zápasníci, a druhý pruh látky jí zakrýval prsa. Pleť měla světlou, skoro až bílou, čímž ostře kontrastovala s Denamovou sytě rudou kůží.

Uvaděč se ani nenamáhal zvednout ze svého místa, aby se šel vyzyvatelky zeptat na jméno. Místo toho ji rovnou ohlásil. „Nona z kláštera.“

Davem to zašumělo, ale dívka nevypadala, že by to vzala na vědomí. Dokonce ani nepozdravila diváky zvednutýma rukama, jak bylo běžně zvykem, jen se pomalu otočila kolem dokola a přešla shromážděné černýma očima bez bělma i duhovky. Markus nevěděl, jak by něco takového bylo možné, ale přesto si byl jistý, že si ho dívka všimla a vzala jeho přítomnost na vědomí.

„Bojujte!“

Denam okamžitě zvedl ruce, aby si chránil oči a krk, a nakrčil se, aby ho novicka nemohla nakopnout do rozkroku. Pak vztekle zabručel a pomalu vyrazil vpřed. Markus si ho ale nevšímal a místo toho se soustředil na Nonu. Na dávnou kamarádku, se kterou kdysi prožil celé měsíce zavřený v Giljohnově kleci. Pokud si vzpomínal, mohla být tak o dva roky mladší než on sám, což by znamenalo, že je jí teď nějakých sedmnáct. Nevypadala na ně. Nevypadala na dospívající dívku, ale na dospělou ženu. Měla štíhlé, vypracované tělo, na kterém se vlnily svaly. Nad bederní rouškou bylo vidět ploché břicho, které mizelo o kus výš pod druhým, značně vzdutým pruhem látky. Mladík hlasitě polkl a v duchu se napomenul. Myšlenky, které mu při pohledu na dívčin hrudník prolétly hlavou, byly pro svatého bratra naprosto nepřipustné.

Nona se zatím otočila a klidně, vyrovnaně vykročila proti

svému soupeři. Elegantní otočkou se mu vyhnula a přitom mu zasadila několik neuvěřitelně rychlých úderů do levého boku těsně pod žebra. Bylo vidět, že se do nich opírá celou svojí silou, ale Denam se jen zasmál a ohnal se po ní rukou. Novicka se pod jeho ranou snadno sehnula a na oplátku přidala další tři údery na stejné místo. Sice musela mít pořádnou sílu, ale nebyla Gerant a Markus netušil, co si od toho slibuje. Podle něj tohle celé mohlo skončit jen jediným způsobem a otázkou nebylo jestli, ale jen kdy. Obří zápasník byl obalený tlustou vrstvou vypracovaných svalů a kosti pod nimi byly zaručeně tlustší a pevnější než větve stoletého dubu. Bušit do něčeho takového a doufat, že to bude mít nějaký účinek, bylo asi jako snažit se holou rukou rozbít městské hradby.

Denam si zjevně myslel totéž, protože se dívčinu snažení jen posměšně ušklíbl, ale i z toho nepatrného gesta bylo zřejmé, jak moc ji nenávidí. Jestli takovou emoci cítil vůči každému vyzyvateli, nebo se jednalo o něco osobnějšího, to Markus netušil.

Zatímco o tom mladík přemýšlel, obr se rozmáchl k další ráně. Paže široká jako Markusův hrudník vyrazila směrem k Noně, která klidně stála na místě. Dav zadržel dech a ve chvíli, kdy obří pěst narazila do Noniny levé tváře, překvapeně syknul.

Dívku to odhodilo na stranu, ale než stihla spadnout, zasáhla ji i obrova rána levačkou. Mladý svatý bratr tiše zaúpěl a v hlavě se mu rodily představy kostí rozdrcených na kousky a zlomeného vazů...

Jenže Nona se klidně zvedla ze země a přátelsky se na obra usmála. Zuby měla zářivě bílé, nikde ani kapka krve. Denam zmateně zamrkal a davem to zašumělo. Že by magie? Ne. Markus necítil nic, co by tomu nasvědčovalo. Ani ta nejmenší vlnka ve vláknech procházejících veškerou realitou, žádné

očarování, nic. Takže... No jasně! Jediná další možnost byla, že pěst dívku vůbec nezasáhla. Že se sama pohnula a udržela svoji tvář těsně před ní, aniž došlo k nějakému kontaktu.

Pak se dala novicka znovu do pohybu a během jediného úderu srdce zasadila obrovi další snad tucet ran, opět všechny na téže místo. Pak se prudce zaklonila před další ranou a překulila se pozpátku přes rameno, přičemž jakoby mimochodem kopla znovu do toho samého bodu těsně pod žebry. Jakmile dokončila kotoul, přešla do piruety, kterou se vyhnula ráně levačkou, jen aby z otočky znovu vykopla a znovu zasáhla své zjevně oblíbené místo.

Denam zařval tak, že ho bylo slyšet i přes ryčící a vyjící dav, a vrhl se vpřed. Jak se hrnul, lehce se nakláněl doleva. Jen úplně nepatrně, takže neškolené oko by si toho ani nevšimlo, ale dívčiny útoky se na něm zjevně už trochu podepsaly. Když se pak rozmáchl k další ráně, Nona vyskočila nahoru a dozadu, dopadla na horní provaz obklopující ring, odrazila se od něj a přeletěla obrovi přes hlavu. V letu ho stihla ještě dvakrát kopnout, a opět do téhož místa.

Čas se vlekl, okamžiky se měnily v minuty a boj pokračoval stále stejným tempem. Denamovy rány létaly vzduchem, ale jeho pěsti pokaždé minuly. Někdy o celé metry, jindy sotva o vlásek, ale Noniny bledé pokožky se obr ještě ani jednou nedotkl. Zato novicka dál bušila a kopala do jeho levého boku, stále do onoho místa těsně pod žebry. Pokud Markus počítal dobře, počet zásahů se už pomalu blížil dvěma stovkám. Obr zuřil čím dál víc. V obličeji byl celý rudý, a jak na novicku pořvával nadávky a výhrůžky, od úst mu odletovaly sliny. Jenže taky zpomaloval a kroutil se kolem bolavého boku, který si už většinu doby držel. Konečně se zastavil, opřel se o rohový sloupek a lapal po dechu, zatímco z něj kapal pot.

„Ale no tak, chlapáku, vstáváme, vstáváme!“ Nonina první slova od začátku souboje.

Ta krátká věta v obrovi něco zlomila. Zařval a vrhl se na dívku jako smyslů zbavený. Novicka se mu ale snadno protáhla pod nataženýma rukama a kotoulem mu proklouzla mezi kolena. Jakmile se ocitla za ním, vyskočila a vši silou a rychlostí, jakých byla schopna, ho nakopla do rozkroku, který si v záchvatu vzteku zapomněl hlídat.

Denam udělal ještě dva kroky, než mu došlo, že Nona už není před ním, ale někam zmizela. Pak ještě jeden... načež konečně zaregistroval příšernou bolest v tříslech. Celý se zachvěl, zaúpěl a pak se pod ním podlomila kolena. S hlasitým zaduněním se sesul na prkna, kde zůstal ležet celý bolestivě zkroucený a jen hlasitě kvílel.

Nona na něj zírala, pěsti zaťaté, zuby vyceněné, zjevně připravená se na něj znovu vrhnout. Když teď Markusovi z vnímání zmizel všepohlcující oblak vzteku a nenávisti obklopující Denama, konečně cítil i Noniny emoce. Sálala z ní primitivní, skoro až zvířecí agrese, tak čistá a silná, až mladík klopýtl o dva kroky nazpět. Něco tak syrového cítil za celý svůj život jen jednou. To když před časem zabloudil cestou z trhu a skončil ve Starém městě. Než si uvědomil, kde je, zanesly ho nohy až k místu, kde se právě konaly psí zápasy. Urostlý mastif celý od krve zrovna za jáсотu přihlížejících dorážel jiného psa a vyzařovala z něj stejná agresivita, radost z násilí a touha žít, jaké zrovna teď mladík cítil z novicky.

Markus by se v tu chvíli vůbec nedivil, kdyby se vrhla na ležícího Denama a vyškrábala mu oči nebo mu třeba rozkopala obličej na krvavou kaši. Jenže to, co následovalo, bylo pro něj ještě mnohem děsivější. Během pouhých pěti úderů srdce dívka všechn ten vztek a nenávist vsála do sebe, až po

nich nic nezbylo. Vlastně tam nezbylo vůbec nic, žádné emoce nebo cokoli, co by dokázal rozeznat nebo zachytit.

Ten večer toho viděl hodně. Lidé se tu mlátili, mrzčili a občas i zabíjeli, ale tohle na něj udělalo jednoznačně největší dojem. Kdyby to neviděl na vlastní oči, nevěřil by, že někdo dokáže takhle ovládnout rozbouřené emoce. Uhasit je, asi jako když zalijete výheň proudem vody.

Nona se napřímila a protáhla si záda. Nevšíkala si jása-
jících diváků ani uvaděče, který vstal ze svého místa a mířil
k ní, aby probral detaily ohledně vyplacení odměny, a pře-
skočila provazy obklopující arénu. Dopadla přímo do davu,
který ji okamžitě obklopil a pohltil. O pár okamžiků později
se z něj ale znovu vynořila a stanula přímo před Markusem,
celá zpcená a zadýchaná. Pohled jejích nepřirozených celo-
černých očí ho úplně pohltil, když spokojeně přikývla.

„Takže jsi přišel.“

Mladík pokrčil rameny. „Však jsi mě o to požádala, ne?“

1

SOUČASNOST

Svatá třída

Markus se změnil víc, než Nona čekala. Pamatovala si ho jako divokého kluka z farmy s věčně rozcuchanými vlasy, který ji uvítal mezi Giljohnovými dětmi a okamžitě od ní chtěl vědět věci, jako kolik jí je nebo za kolik ji prodali. Zkrátka a dobře dělal všechno pro to, aby jí i všem ostatním bylo jasné, kdo je v kleci ten nejdůležitější. Nebyl to dobrý začátek a Noně pak kvůli tomu ještě dlouho ležel v žaludku, ale chlapcova zjevná náklonnost k obchodníkovi mule ji během nekonečných měsíců putování Koridorem přesvědčila, že ve skutečnosti není zlý nebo špatný, ale prostě jen divný.

Od té doby se z něj ale stal urostlý mladík s pěkným obličejem a milým úsměvem. Černé vlasy měl naolejované a upravené způsobem typickým pro mnichy. Tomu chlapci z klece by se vlastně vůbec nepodobal, nebýt bystrých černých očí, které vypadaly, že člověku vidí až do duše.

Nona se oblékla do pláště, ve kterém se před výzvou skrý-

vala z davu. Okamžitě se jí přilepil na zpcená záda. Nebylo to zrovna příjemné. I když možná se tak necítila ani tak kvůli plášti, jako spíš kvůli Markusovi. Nejspíš si toho všiml, protože na ni přestal zírat a přátelsky se usmál. Oplatila mu to a pak se zavěsila do nabízené paže. Když se přitom otřela klouby o jeho bok, bolestivě sykla, jak ji po boji s Denamem bolely. Ochotně by přísahala, že v klášteře při tréninku bušila do dřevěných špalků, které byly měkčí než bok toho podělaného Geranta. Cítila se ale skvěle a byla si jistá, že by dokázala prakticky cokoli, kdyby chtěla. Měla pocit, jako by se vznášela.

„Promluvíme si venku,“ usmála se na mladíka.

Markus přikývl a společně zamířili k hlavnímu vchodu. Cestu měli prakticky volnou, protože návštěvníci Kaltézy se zatím přesunuli k druhému ringu, kde už probíhal další zápas. V nyní zapomenutém kolbišti se párek urostlých Gerantů snažil pomoci Denamovi přes provazy.

„Docela mě překvapuje, že klášter dovoluje novickám, aby tady zápasily,“ prohodil při pohledu na něj Markus.

„Vlastně nám to nedovolujou,“ pokrčila Nona rameny a protáhla se kolem skupinky nově příchozích diváků ven z arény.

„Tak proč jsi...“ Náraz ledového vzduchu zvenčí přiměl Markuse zmlknout v půlce věty a přitáhnout si plášť svatého bratra těsněji k tělu.

„Ale, znáš to. Starej spor, co bylo potřeba vyřešit,“ pokrčila Nona rameny. Vlastně to ani nebyla lež. Víceméně. Částečně. Hlavně ale chtěla někoho praštit. Pořádně a vší silou. A víc než jen jednou. Ne že by to o ní Markus už dávno nevěděl, nejspíš. Tajná zpráva, kterou zahlédla ležet u abatyše na stole, se o něm zmiňovala jako o jednom z nejschopnějších maržalských empatů, které má současná Předkova církev ve svých řadách.

Radši už nic dalšího neřekla a obešla arénu na opačnou stranu, kde je velká budova bude chránit před ledovým vichrem. V úzké uličce se vysoké zdi tyčily vysoko nad ně a odhalovaly jen úzký proužek oblohy, kde se na pozadí karmínové záři tisíců umírajících hvězd hnaly rozedrané cáry mraků.

„Co ode mě potřebuješ? Teda jako, proč jsi mi poslala tu zprávu?“ Markus vypadal o poznání méně sebejistě, než by od člověka s jeho schopnostmi čekala. Vždyť někdo, kdo čte v lidech a jejich myslích jako v otevřené knize, se přece nemá čeho bát, ne? Přinejmenším si to vždycky myslela. Stejně tak si přála, aby jí její empatické schopnosti o tom mladíkovi vedle ní něco prozradily. Jeho náladu, pocity... prostě něco. Cokoli. Jenže jediné, z čeho mohla odhadovat jeho reakce, byly přísné sevřené rty. A pak ten pronikavý pohled v jeho očích.

„Tehdy v Akademii, jak jsme se kdysi jednou viděli, pamatuješ?“ Slova z ní vyrazila sama, proti její vůli. Vyhrkla je dřív, než si stihla rozmyslet, co – a jestli vůbec – mu má říct. „Dohnal jsi tu druhou holku k tomu, aby na mě zaútočila?“ Když si uvědomila, co právě vypustila z úst, přinutila se sklaptopnout a zaťala zuby, aby už konečně mlčela. V podstatě ano, tohle byl hlavní důvod jejich setkání. Nebo přinejmenším jeden z nich. Základní kámen, na kterém chtěla stavět další věci mezi nimi. Takže ano, kvůli téhle informaci ho sem pozvala. Ale chtěla to z něj dostat nějak jinak. Slušněji, nenápadněji. Postupně. Ne to na něj vybalit takhle najednou.

„Ona... ona na tebe útočila ještě před tím, než jste začaly.“ Nemusela být Maržal, aby jí unikl provinilý pohled v jeho očích.

„Použila temnotu, aby mě vyděsila. Nebo se o to aspoň pokusila. Jenže pak jí úplně hráblo.“ Najednou si vzpomněla na výraz zvířecího vzteku, který se dívce objevil v obličejí těsně před tím, než se věci zvrhly. „Tos jí udělal ty!“

„Udělal,“ přikývl zaraženě a pohledem zkoumal špičky svých bot, jako by byly tou nejzajímavější věcí na světě.

„Ale ona na mě zkusila stínový párování, u Předka! Mohlo mě to roztrhat na kusy!“

Markus jen bezmocně rozhodil rukama. „Já jsem ji jen rozzuřil. Neměl jsem vůbec tušení, že by mohla být schopná něčeho takového!“

„No ale byla!“ vykřikla Nona našťavaně a cítila, jak se v ní zvedá vztek jako vlna.

„Omlouvám se,“ povzdechl si mladík zničeně.

„Ale...“ Zarazila se. Jeho slova sice zněla naprosto upřímně, ale na druhou stranu to byl podělanej empat. Tyhle věci nejspíš dokázal předstírat líp, než o čem se jí kdy vůbec snilo. „Proč?“

„Přikázal mi to opat Jákob.“

„Jákob?“ Ledová ruka sevřela dívčino srdce. „Velekněz Jákob? Teda jakože ten velekněz, co ho sesadila abatyše tehdy u nás ve Sladký Milosti?“

Markus přikývl, pohled pořád zabodnutý do země.

„Ale... ten přece už dávno... nemusel jsi snad...“

„Rok potom, co abatyše Skla dosadila na jeho místo Nevis, z něj udělali opata u svatýho Croyuse.“

„On dělá opata u svatýho Croyuse? To jako fakt? Vždyť ten chlap je zrůda, a k tomu navíc prodejná děvka!“ Tohle nedávalo smysl. Jak by se mohl sesazený velekněz tak rychle otrépat a vrátit se zpátky na výsluní?

„Jo, je to zrůda. Zrůda s konexema na vysokých místech. Například u rodu Tacsisů,“ pokrčil Markus rameny. „Navíc to není žádný idiot, víš? Je sice zlej a chamtivej, ale hloupej rozhodně není.“

„Počkej, počkej. Jen abych si to ujasnila. Takže on tě koupil od Giljohna, poslal tě ke svatýmu Croyusovi a pak se nechal

poslat za tebou, když už nebyl veleknězem?“ Pořád ještě si tu scénu, kterou jí ukázala Hessa, pamatovala. Velekněz se tehdy pokusil ubít Giljohnovu mulu, což Markuse málem zničilo. A hned první den, kdy se ti dva potkali. Velekněz tehdy desetiletého chlapce koupil. Jaké to pro něj asi bylo, trávit celé roky s tou zrůdou coby představeným?

„Omlouvám se,“ zopakoval mladík, konečně odtrhl pohled od země a podíval se jí do očí. Rozhodla se mu přičíst k dobru, že se nepokusil použít svou moc, aby ji nějak ovlivnil. Kdyby to zkusil, poznala by to. Nebo přinejmenším doufala, že by to poznala. Musela by, ne? Nemohl být přece až *tak* dobrý, ne? „Hele, na rovinu. Pozvala jsi mě sem, abys mě zmlátila do bezvědomí? Nakopneš mě do koulí jako toho obra tam uvnitř? Proto jsi s ním bojovala, abych viděl, co mě čeká? Nebo se spokojíš s omluvou?“

Než mu stihla odpovědět, vynořil se zpoza rohu další muž a vyrazil přímo k nim.

„Regole?“ Nona se nenamáhala zakrýt překvapení. Dívala se po mladém zápasníkovi mezi diváky celou dobu, než vyzvala Denama, ale nezahlédla ho tam.

„K vašim službám, má paní!“ vysekl jí hlubokou poklonu, aniž přitom spustil pohled z Markuse.

Nona si nemohla pomoci a po tváři se jí rozlil úsměv. „Nejsem žádná paní, do háje. Ani tvoje, ani nikoho jiného, tak si ty kecy laskavě strč za klobouk.“

„Jistě. Nicméně dneska jsi dosáhla skutečně pozoruhodného vítězství, drahá novicko,“ narovnal se Regol a konečně odtrhl oči od Markuse a podíval se na ni. „Náš zrzavý přítel dokáže být pěkně tvrdohlavý, když přijde na to poznat, že prohrál.“ Díval se na Nonu, jako by ji ten den viděl poprvé. Jako by objevil něco, co rozhodně nečekal.

„Tys to viděl?“ Rozhodně si to přála.

„Úplně celé představení, od začátku až do konce,“ přikývl. „Pověz mi, taky jsi slyšela nové rekruty jásat nahoře v podkroví, když se ten hňup konečně složil k zemi?“

Nona si protáhla prsty a promnula bolavé klouby. „Jednu chvíli jsem už začala pochybovat, že k tomu vůbec dojde,“ ušklíbala se.

Regol na ni ale jen pořouchle zamrkal. „No, ale povedlo se. Teď je ale otázkou, jestli se ještě někdy zvedne. A pokud jo, tak jak potom bude znít.“ Jak domluvil, sklouzl mu pohled na Markuse a mladý bojovník překvapeně zamrkal, jako by si svatého bratra všiml až teď. „Zeptal bych se, jestli tě zde tento mnich neobtěžuje, ale hádám, že by to bylo zbytečné. Kdyby ano, ležel by již dávno na zemi a zoufale by hledal své zuby mezi dlažebními kostkami, že?“ V očích se mu znovu mihl ten pohled, jako by přehodnocoval názor. Možná na Nonu, ale možná taky ne.

„Jsem si jistý, že Nona dokáže vyřešit své neshody i bez toho, aby přitom hned každého mlátila do obličeje,“ vmetl mu Markus sebevědomě do očí. „Ne každý opouští ring jen proto, aby vstoupil do většího kolbiště.“

Regol pokrčil rameny, jako by o nic nešlo. Jeho obvyklý pořouchlý úsměv vězel pevně na svém místě a jen těžko se dalo odhadovat, co se děje za ním. „Celý Koridor není ničím než jedním velkým kolbištěm, drahý bratře. A jak se ledy svírají, musíme bojovat všichni. Ať se nám to líbí, nebo ne.“

„Odejdi,“ přikázal mu Markus sebejistě.

Regol otevřel pusku, aby mu něco odsekl, ale pak zmateně zamrkal a v očích se mu objevil nejistý pohled. Zavrtěl hlavou a začal se obracet k odchodu, ale pak se zarazil, jako by si na něco vzpomněl.

„Chceš se podívat na další zápasy,“ oznámil mu Markus klidným hlasem, ale přitom z něj tryskaly tak silné vlny moci,

že to Nonu naprosto šokovalo. Jako by někdo otevřel dvířka kovářské výhně a do ledové ulice z nich najednou začalo sálat nesnesitelné horko.

Regol se otočil na patě a bez jediného slova poslušně odešel.

„Až to odezní, bude pěkně nasranej,“ poznamenala Nona.

„Jo, to bude,“ přikývl Markus. „Ale kdyby tady zůstal, bylo by to ještě mnohem horší. Měl na mě spadeno a hodlal se mnou udělat krátký, a pokud možno hodně bolestivý proces. A myslím, že oba dobře víme proč.“

„Co tím...“ zamrkala Nona překvapeně. Pak jí to došlo a vyprskla smíchy. „Prosím tě, neblázni. Tohle dělá Regol pořád. Flirtuje úplně, ale úplně s každou ženskou, na kterou narazí. Siský dámy úplně zbožňují to, jak...“

„Jenže jediná, o kterou opravdu stojí, jsi ty, Nono. Člověk ani nemusí být empat, aby mu to došlo.“

„Neblbni, on je prostě jen...“ Markus smutně zavrtěl hlavou a Nona najednou nevěděla, co říct. Tak raději změnila téma. „Ale zbavil ses ho fakt snadno, to se ti musí nechat.“ Musela si poctivě přiznat, že ji to docela zklamalo.

„Snadno, jo?“ ušklíbl se Markus a opřel se o zeď. „Ten chlap se bránil jako ďas. V životě by mě nenapadlo, že by kal-tézskej rváč mohl tak zuřivě vzdorovat empatickému příkazu.“ Povzdechl si a promnul si spánky. „Ano, poslal jsem ho pryč. Ale nebylo to zadarmo. Dneska v noci mě bude pekelně bolet hlava, tím si můžeš být jistá.“

Nona na to nic neřekla, jen se ohlédla k rohu, za kterým zmizel Regol. Když bojovali v Sherzalině paláci, použila na něj Joeli svoje schopnosti a přiměla ho opustit Darlu a uprchnout z boje. Dlouho ho to trápilo a nakonec poprosil Nonu, aby mu pomohla. Aby ho naučila, jak takovýmhle manipulacím příště odolat. Strávila s ním pak celé hodiny, když mu ukazovala, jak kolem své mysli postavit obranné hradby, a tak

účinně čelit empatům a spřádačům vláken. Jenže dneska mu to stejně nepomohlo. Dostalo se mu porážky, kterou ponese zatraceně špatně.

Přimhouřila oči, rozostřila pohled a znovu se podívala na Markuse. Jen už ne normálně, ale skrz magii. Skrz vlákna.

Obklopovala ho aura moci a k tomu myriády vláken. Věděla, že maržalská empatie ve své podstatě není ničím jiným než normální magií. Že je to spřádání vláken jako každé jiné, jen úzce specializované výhradně na ta pocházející ze živých bytostí. A taky že oproti ostatním druhům magie je empatie o poznání víc intuitivní, protože v ní jde hlavně o to, správně vytipovat emocionální uzly a správně z nich odpojit, nebo do nich naopak přidat konkrétní vlákna. Zkrátka a dobře, že to je zatraceně specializovaný nástroj. Quantalští mágové byli ve výsledku o hodně mocnější, a hlavně flexibilnější než maržalští empati, ale na druhou stranu byla jejich práce o poznání náročnější a složitější.

Vlákna kolem Markuse vytvářela oslnivě zářící auru. Jasnější a taky živější než cokoli, co kdy Nona viděla. Pak si všimla vláken, která mladíka spojovala s ní. Některá byla celé roky stará, jiná úplně čerstvá, ale všechna plná možností a emocí. Věděla, že Markus by v nich dokázal číst mnohem líp a přesněji než ona, ale o to nešlo. On odpověď na tuhle otázku znal hluboko ve svém nitru. Nepotřeboval ji hledat ve vlastní auře.

On věděl, co ho s Nonou pojí. A jestli to bude stačit, aby ji nezradil. Nebo jestli sehraje onu druhou roli, kterou mu ve svém plánu přiřkla.

Sestra Pánev novickám kdysi vysvětlila, že všechna maržalská kouzla ve svém základu vycházejí z Cesty a že v nich nejde o nic jiného než o práci s vlákny, i když většina spřádačů, a zejména empatů, to tak rozhodně nevnímá. Podstatné

ale bylo, že pro ně emoce představovaly prostě jen surovinu, se kterou dál pracovali – stejně jako třeba pro kováře železo nebo pro truhláře dřevo. Materiál, který mohli podle potřeby přetvářet v nejrůznější nástroje. Některé z nich byly zatraceně účinné a přímočaré, zatímco jiné pracovaly třeba celé roky, než splnily svůj účel.

„Nono?“

Dívka si uvědomila, že mladík na ni už chvíli mluví, jenže se tak zahleděla do jeho aury, že ho vůbec neposlouchala. Zamrkala a s tázavě povytaženým obočím zaostřila pohled přímo na něj.

„Pozvala jsi mě sem...“

„Jo, pozvala.“ Udělala krok vpřed a přiměla ho tak couvnout, až se zády opřel o zeď. Koutkem oka zahlédla, jak se vlákna mezi nimi napjala, jak po nich intuitivně sáhl. Pak se ale zase uvolnila a dívka v duchu spokojeně přikývla. „Potřebuju tvoji pomoc.“

Markus se zamračil. „Já že ti mám s něčím pomoci?“

„Jo. Chystám se totiž udělat něco hodně nebezpečného. A taky nelegálního.“

Mladík se zamračil ještě víc. „A proč bys mi v tom měla věřit? Co tě přimělo uvěřit, že ti vážně pomůžu a nezahládím tě, obzvlášť když zjevně jde o nějaký zločin? Myslíš si, že k tomu bude stačit vzpomínka na dobu, kdy mi bylo deset a tobě osm a strávili jsme spolu pár měsíců zavřený v kleci? To je hloupost. Nebo jsi snad zapoměla, že pouhý dva roky potom jsem tě málem zabil?“

„Věřím ti kvůli tomu, cos teď řekl. Protože ses mě nezeptal, proč bych ti měl pomoci, ale proč bys věřila pomoci zrovna ode mě. A taky proto, že jsi mi přiznal pravdu o tom, co se stalo tehdy v Akademii.“

„No tak jo,“ podíval se jí přímo do očí. „Jak chceš. Ale máš

pravdu. *Proč* bych ti měl pomáhat? Ať už se chystáš udělat cokoli, bude to zjevně nebezpečné a proti zákonům.“

„Měl bys mi pomoci, protože jak nás tehdy zavřeli do tý klece, tak jsme ji nikdy neopustili. Ne doopravdy. Ani jeden z nás. To zaprvý. A pak taky proto, že opat Jákob je pořád ještě napojenej na Tacsise a protože má v plánu se s jejich pomocí vrátit zpátky na výsluní a k moci. Když mi pomůžes s tou záležitostí, jedním z jejich následků bude, že mu to nevyjde. A tím se dostávám k poslednímu důvodu, proč bys mi měl pomoci. Hessa mi totiž řekla, co se stalo se Čtyřnožkou ten den, co tě Giljohn odvedl k Jákobovi.“

„Hádám, že mě teď máš za pěknýho slabocha, co? Protože jsem celý ty roky sloužil člověkovu, co tomu nebohýmu zvířeti mohl udělat něco takovýho. Na mým místě bys z něj už dávno vymlátila duši, co?“ Markus se usilovně snažil zakrýt vztek a hanbu, které ta slova doprovázely, ale Nona je dobře viděla.

„Možná bych ho zabila. Nejspíš jo, no. Znáš mě. Už jsem prostě taková. Ale ty nejsi já. Jsi lepší člověk, než jakej já kdy budu. Nejsem na sebe právě pyšná, abys věděl. Na sebe a na věci, co jsem udělala.“

Markus se křivě usmál a přikývl. „Takže potřebuješ moji pomoc a věříš mi. Dobře. Tak co kdybys mi konečně řekla, k čemu tu pomoc vlastně potřebuješ a o co jde, že bych tě kvůli tomu mohl zradit?“

Nona se obezřetně rozhlédla. Z Kaltézy k nim doléhal křik rozvášněného davu, jak nejspíš právě končil další zápas, ale v zapadlé uličce za arénou byli sami. „Potřebuju se vloupat do katedrály svatýho Allama a ukrást jistou věc, kterou tam má velekněz Nevis. Kterou tam nechal uložit. Do oddělení zakázanejch knih.“

2

PŘED TŘEMI LETY

Útěk

V narudlém světle hvězd se k sobě na úbočí Velkého průsmyku choulily dva tucty obyvatel Říše, marně se snažících nějak ukrýt před ledovým větrem. Nedlouho poté jim chladný úsvit nabídl úžasný výhled na jejich domovinu, která se rozkládala hluboko pod nimi, sevřená z obou stran ledovými stěnami a daleko na západě ukončená pobřežím Marnského moře.

Nona stála až úplně vzadu u skalní stěny, vmáčknutá mezi Aru a Rendličku. Noha jí v místech, kam se zabodl Yishtin meč, páčila jako čert a bolest jí vystřelovala až do boku. Půlku noci se snažila ji odlehčovat a trochu si tak ulevit, ale jediným výsledkem bylo, že jí od té námahy začala bolet i ta druhá.

Abatyše Skla shromáždila všechny zachráněné v jedné ze zákrut cesty vedoucí Velkým průsmykem, aby byli alespoň částečně chránění před větrem. Vůbec zvláštní skupinka. Její členové společně vlastnili podstatnou část země, kterou hluboko pod sebou viděli. Byli to šlechtici, Sisové, zvyklí na život

plný bohatství a výsad. Zvyklí poroučet a očekávat, že ostatní budou poslouchat. Že oni a jejich vůle jsou středobodem světa, který se točí jen a jen kolem nich. Ale tady, uprostřed ledové pustiny matně ozářené hořícím palácem vysoko nad nimi, v luxusních šatech celých potrhaných a zakrvácených, vzhlíželi k abatyši a doufali, že jim řekne, co mají dělat.

„Myslím, že Sherzaliným vojákům bude nějakou dobu trvat, než najdou cestu kolem toho závalu, o který se nám tak krásně postarala Zole. Nicméně dřív nebo později se tu rozhodně objeví. Pak zalarmují hraniční posádky a také vyšlou jezdce, aby střežili cestu do Verity. Takže poté se do hlavního města nedostaneme.“

„Leč my nepotřebujeme putovat až do Verity,“ ozval se lord Jotsis. „Zde poblíž se nacházejí mé pozemky.“

„Hrad Jotsis je skutečně úctyhodnou pevností,“ ozvala se Ara a přelétla očima mezi svým strýcem a abatyší.

Skla se na okamžik zamyslela a pak zavrtěla hlavou. „Sherzal se postará, aby nás skřípla, kdekoli nás najde. Kdekoli kromě hlavního města. Podle mě sice není tak šílená, aby zaútočila přímo na váš hrad, můj lorde, ale nejspíš by ho prostě jen obklíčila. Čistě aby se pojistila, že se zprávy o nedávných událostech nedostanou k císaři. Kromě toho se poněkud obávám, že ani toto *poblíž* pro nás není dost blízko.“

„Takže jsme uprchli ze smrtelného nebezpečí, jen abychom se nechali štvát po silnici jako nějaká zvěř?“ Staříčká Lady Glosisová měla jednu stranu tváře ošklivě sedřenou, ale i přes svůj věk a přestálé útrapy pořád dokázala vypadat vznešeně. A taky patřičně zhnuseně. „To je nepřijatelné!“

„Pravdou je, že Sherzal chce především to prasdce,“ kývla abatyše bradou směrem k Zole, jež stála nějakých třicet metrů od skupinky a které ze zařaté pěsti nepřírozně zářila fialová koule, kterou ukradla v Tetragodě. „Pokud ji přesvědčíme, že

se vydalo jiným směrem, než kam zamíříme my sami, pošle většinu vojáků za ním místo za námi. Dost možná všechny.“

„Ale jak to chcete zařídit?“ zeptal se téměř prosebným hlasem lord Jotsis. „Jak ji chcete přesvědčit, že prasec není s námi, leč někde jinde?“

Abatyše zvedla pohled ke skalní stěně, pod kterou se krčili. „Zařídíme to tak, aby uvěřili, že jsme ho poslali na jih. Že je na cestě do ledových plání.“

„Ale jak jim chcete podsunout takovouto myšlenku, má drahá?“ vložila se do debaty znovu lady Glosisová.

„Jednoduše. Prostě ho skutečně pošleme na jih, směrem k ledovým pláním,“ pokrčila abatyše rameny, jako by o nic nešlo.

„To je naprosté šílenství!“ vyvalil na ni oči lord Jotsis a pak se napřimil, jako by v sobě nečekaně našel něco ze své ztracené důstojnosti. „Nemůžete přece takto vzácný a cenný artefakt svěřit jediné osamělé novice!“

„Ale mohu, drahý lorde. A dovolím si vám připomenout, že to byla právě tahle novicka, která daný artefakt ukradla z noi-guinské pevnosti,“ usmála se na něj vlídně abatyše.

„A navíc nebude až tak osamělá,“ ozvala se Nona a udělala klopýtavý krok vpřed.

O okamžik později už vedle ní stála i Ara. Sestra Rendlička si jen povzdechla, přešla k oběma dívkám, objala je a přitáhla si je k sobě. „Taky bych šla, ale v našem stavu bychom Zole moc nepomohly. Budeme zdržovat i abatyši a ostatní cestou dolů z hor. Při útěku před princezninými vojáky bychom byly jako závaží, které by ji stáhlo ke dnu, a nakonec bychom ji svou přítomností namísto pomoci zabily.“

Měla pravdu a Nona si toho byla až příliš dobře vědoma. Zařala zuby a v duchu nadávala bolesti v noze.

Abatyše povytáhla obočí a pak se k trojici dívek prodra-

la mezi ostatními zachráněnými. Rozcuchané šedé vlasy jí vlály ve větru, když si je přimhouřenýma očima prohlížela. Pak přikývla. „Noi-guinské prasdce je spojené s maržalskou magií. Říká se o něm, že v rukou zkušeného léčitele dokáže rány stejně dobře hojit jako způsobovat.“

„To je fakt moc hezký, ale já se k tý věci nehodlám ani přiblížit,“ odplivla si Nona. Moc dobře věděla, čeho jsou tyhle artefakty schopné. Vždyť jeden z nich dokázal vytáhnout démona i ze Zole! Z té nejvyrovnanější a hlavně nejuzavřenější osoby na celém Abethu. Z osoby, u které se i sestra Páneu musela snažit, aby objevila nějaká její vlákna! „A to raději ani nebudu poukazovat na takovou nepodstatnou drobnost, jakože tady nemáme žádnýho maržalskýho léčitele.“

„Máme tu Zole,“ usmála se na ni zářivě abatyše a pak pozvedla hlas, aby ji bylo slyšet i přes vyjící vítr. „Drahoušku, co kdybys nám přišla ukázat, co ses naučila od sestry Růže?“

Zole k nim sama nepřišla, místo toho jen kývla, že mají jít ony za ní. Nona s Arou a Rendličkou udělaly pár klopýtavých kroků vpřed. S každým z nich sílil příšerný tlak spojený s přítomností prasdce, který cítily vzadu v hlavě.

„Tohle fakticky není dobrej nápad,“ ohlédla se Nona přes rameno po abatyši. „Prasdce ze Sladký Milosti udělalo s Yisht hodně příšerný věci. Viděly jsme to na vlastní oči. A tenhle noi-guinskej krám není o nic lepší.“

„A přesto je Zole v pořádku.“ Abatyše a ostatní se změnili v černé siluety, stěží viditelné přes fialovou záři.

Jenže Zole rozhodně v pořádku nebyla...

„Musíte se ponořit do svého nitra,“ ozval se najednou ze záře Zolin hlas. „Trans vyrovnanosti vás před působením prasdce ochrání.“

Nona se cítila všelijak, jen ne vyrovnaně. Byla vyděšená,

nohou jí pulzovaly vlny bolesti a byla k smrti unavená. Přesto se o to pokusila. Stáhla se do sebe, začala si v duchu opakovat starou dětskou říkanku a přitom se snažila představit si pomalu klesající měsíc a vesnické děti shromážděné kolem ohně, jak sborově recitují spolu s ní. Po chvíli ke svému překvapení zjistila, že ji vyrovnanost zahalila jako plášť, který ji chrání před celým světem i jí samotnou. Bolest v noze pořád cítila, ale jaksi vzdálenou, neosobní. Věděla o ní, ale měla pocit, jako by se jí vlastně ani netýkala. S prsrdcem to bylo podobné.

Zole se k nim otočila a natáhla k nim ruce s artefaktem. Byl velký asi jako dětská hlavička a ležel jí na otevřených dlaních. Vycházela z něj tmavě fialová, vlastně skoro až černá záře, současně ale oslnivě jasná. Zdálo se, že svítí někde na samé hranici viditelného spektra a nejspíš i za ní. Nona se na tu věc zahleděla a pak vykročila směrem k ní. Cítila tlak, jak na ni artefakt působil, ale jen z dálky a nezacíleně. Asi jako když se potopíte hluboko pod vodní hladinu. V klášteře skákala do Sklovody pravidelně a jednalo se o podobný pocit, jako když se ocitla v jejích temných hlubinách. Cítila nutkání se nadechnout – tak silné, že hrozilo vytrhnout ji z bezpečí transu vyrovnanosti. Až po chvíli si uvědomila, že nemá důvod zdržovat dech, a tlak na hrudník se konečně uvolnil.

Když se k artefaktu přiblížila na metr, začalo ji celé tělo štípat a pálit. Měla dojem, že se v ní už démoni usazují, a podvědomě čekala, kdy zahlédne jejich barevné skvrny plout pod kůží. Ještě nedávno jí jeden takový, Keot, dělal společníka. Ten ale nevzešel z jejích temných myšlenek, ale pronikl do ní z umírajícího Raymela Tacsise, kterého zabila. Doteď si pamatovala, jak byla země kolem jeho mrtvolky posetá barevnými skvrnami, které se v jeho rozlité krvi divoce převalovaly.

„Drž se,“ zašeptala Zole, když si všimla, jak se Nona marně snaží přimět své tělo, aby udělalo i ten poslední krok, a sama

k ní přistoupila. Dívka byla jednou z mála, kdo znal Nonino tajemství a věděl o ďáblovi, co jí žije v těle. Tvrdila, že takové tvory zná. Že se jim mezi ledovými kmeny říká *klaulathu* a že je považují za pozůstatek po Zmizelých.

Pak, bez jakéhokoli varování, jí Zole přitiskla prsrdce k noze těsně nad ránou. Nona čekala, že jí zčerná maso, začne vřít krev v žilách nebo něco podobně dramatického, ale místo toho cítila jen podivný chlad, který se jí rozšířil do těla těsně před tím, než jí fialové světlo vyplnilo celý výhled. Na okamžik v něm zahlédla podivné špičaté věci tyčící se vysoko k jasně modré obloze, ale pak zmizely a místo nich se před ní otevřela Cesta. Jenže z nějakého důvodu nevypadala tak, jak ji znala. Nebyla to křivolaká, neuvěřitelně složitá čára, kterou bylo téměř nemožné sledovat. Ne. Zde se táhla rovná a hladká a tak široká, že člověk neviděl její okraje. Tak rozlehlá, že byste se v ní mohli klidně i ztratit. Mohli byste po ní bloudit, opilí její silou, třeba až do skonání světa. Pak zaslechla hlasy. Mnoho hlasů, nepočítaně, ale všechny byly její, jen každý pocházel odjinud – z jiné části jejího já. Některé byly plné vzteku, jiné zase žárlivosti. Některé mluvily o věcech, kterých se bojí, zatímco jiné se domáhaly splnění jejích nejtajnějších tužeb. Ze začátku se zdály slabé, ale postupně se stávaly jasnějšími a zřetelnějšími, jak se od ní oddělovaly a díky moci Cesty se měnily v samostatné entity.

„Hotovo,“ dolehl k ní najednou Zolin hlas a Nona zjistila, že klopýtá dozadu, jak ji urostlá dívka odstrčila od sebe. Upadla by, kdyby ji Ara s Rendličkou nezachytily. Když se po nich ohlédla, aby jim poděkovala, zjistila, že ve světle prsrdce se jejich tváře změnily v podivné, nelidské masky.

„Jsi v pořádku?“ zajímala se jeptiška.

„Já...“ Nona překvapeně zamrkala, pak se narovnala a zkusmo dupla zraněnou nohou do země. Pořád jí v ní tepala

bolest, ale jinak se zdála v pořádku. Když se na ni podívala, zjistila, že se rána dokonale zacelila. Jen úzká bílá jizva ukazovala, kde ji zasáhlo Yishtino ostří. „Jo, jsem.“ Hlasy v její hlavě se postupně vytrácely. Slévaly se do sebe, až zbyl zase jen jeden, ten její, zatímco všechny ještě před chvílí samostatné části jejího já se opět ztratily v hlubinách podvědomí.

„Vrať se k ostatním,“ kývla Rendlička bradou směrem k abatyši a její skupince a povzbudivě přitom dívku poplácala po rameni.

Než došla ke zbytkům vozu, ve kterém unikli z paláce, byla znovu bezpečně usazená v transu vyrovnanosti.

„Jak se cítíš?“ upřela na ni abatyše nepříjemně pronikavý pohled.

„Já... vlastně ani nevím,“ pokrčila Nona rameny. „Unavená, ale současně plná energie, jestli to teda vůbec dává smysl.“ Pohledem zalétla ke své noze, kde byla pod roztrhanou nohavici vidět úhledná jizva. Vzpomněla si na chlad, který s sebou prsrdce přineslo. Naštěstí už byl pryč, ale ani vzpomínka na něj jí nepřipadala příjemná. „Nechápu, jak to může Zole vydržet.“ Už už otvírala pusou, aby Skle řekla o tom ďáblu, kterého zahlédla na dívčině zápěstí těsně potom, co se vynořila z hory s prsrdcem v ruce, ale na poslední chvíli se kousla do jazyka a zmlkla. Ona sama žila s Keotem celé roky. Zole o tom věděla a nikomu neřekla ani slovo, takže teď bylo na Noně, aby jí to oplatila. Navíc nepochybovala, že její kamarádka si se svými vlastními démony zvládne poradit sama. Abatyše by jí asi moc platná nebyla a inkvizice... ta by ho z ní zkusila leda tak vypálit ohněm.

Abatyše Skla ji ale jen vzala za ruku a zamířila s ní zpátky ke zbytku zachráněných. „A jsi tedy vyléčená? Ujdeš nějakou delší cestu?“

„Klidně i uběhnu!“ přidala se k nim Ara. Vypadala doko-

nale jako snad vždycky, ale v očích měla divoký výraz. Když na sebe s Nonou pohlédly, pousmály se a přeskočila mezi nimi jiskra porozumění hlubšího, než by kdy považovaly jedna nebo druhá za možné.

Společně s abatyší se pak všechny tři otočily zpátky k fialové záři, obklopující siluetu Rendličky. Zole před ní klečela na jednom kolenu a právě jí přitiskla jí artefakt ke zraněnému stehnu. Jenže sotva o okamžik později jeptiška vykřikla, uskočila a rozběhla se po cestě pryč. Pohybovala se rychle a sebejistě, i když pořád ještě trochu kulhala.

„Sestro Rendličko?“ vyrazila jí abatyše vstříc.

„Matko...“ Jeptiška se divoce rozhlédla vyvalenýma očima, jako by ji vůbec neviděla.

„Tady jsem,“ vzala ji Skla za ruku. „Neboj se. Jsi v bezpečí.“

Nona se té nehorázné lži skoro zasmála, ale v poslední chvíli se ovládla.

„Už se k té věci znovu nepřiblížím. Nemůžu. Nedokážu to,“ ohlédla se Rendlička přes rameno po Zole, jako by se bála, že ji snad bude pronásledovat.

„To je v pořádku, sestro,“ usmála se na ni vlídně abatyše. „Stejně jsem tě chtěla požádat, abys šla s námi. Budeme tě potřebovat, abys nás ochránila cestou na západ. I kdyby na nás Sherzal zapomněla, i kdyby poslala všechny své vojáky za prsrdcem, říšské cesty už dávno nejsou bezpečné. Zubožená skupinka Sisů bude představovat lákavé sousto pro bandity, kterých je teď všude plno.“

„Ale Zole...“

„Zole bude chránit její štít.“

3

SOUČASNOST

Svatá třída

Když Nona opustila Markuse, nechala Kaltézu za zády a rozběhla se k městským branám. Pak rychlým sprintem pokračovala dalších pět mil až k úpatí Skály Víry. Pálící svaly a krev tepající ve spáncích ji spolehlivě chránily před nočním chladem.

Cestou ji ale přepadly pochybnosti, které se s každým dalším krokem zdály silnější a silnější. Promlouvaly k ní hlasy skoro stejně jasným a reálnými, jako když kdysi slýchala v hlavě Keota. *Dodrží slovo? Fakt mu můžeš věřit? Vyjde ten plán?* Otázky života a smrti, a ona neměla odpovědi. Nemohla se než spolehnout na svoje instinkty, které jí radily, aby mladíkovi věřila. *Cleře jsi taky věřila*, zašeptaly hlasy posměšně. *Považovala jsi ji za přítelkyni. A stejně tě nakonec zradila.*

„Ale taky mě zachránila,“ odsekla mezi dvěma přerývanými nádechy. Vztekle zavrtěla hlavou a zrychlila, snad doufala, že svým vlastním pochybnostem může utéct.

Měla se stát jeptiškou. Čekala ji volba mezi několika možnými cestami, po kterých se bude moct vydat. Od složení přísahy Předkovi ji už dělilo jen pár posledních zkoušek a pak zasvěetí svůj život víře. Víře, že tvoří větev Předkova stromu, který roste stále výš a výš vstříc budoucnosti lepší než současnost. Musela tomu věřit, protože kdo jiný než jeptišky a mniši by měl udržovat víru čistou a silnou? Jenže... Problém byl, že Noně vždycky připadala pouta přátelství a důvěry silnější a důležitější než pouta krve a původu. A o to právě šlo. Markus s ní jel na Giljohnově voze, a to pouto vydrží. Věřila tomu. A navíc měla připravený i záložní plán, který by využil jeho zradu, kdyby se snad náhodou mýlila. Takže pokud se nepřeočítala, vyhraje v každém případě.

Zalapala po dechu, ale přinutila se ještě zrychlit, a pak ještě a ještě. Nakonec se po cestě řítila takovou rychlostí, že kdyby ji v noční tmě někdo zahlédl, považoval by ji nejspíš za přízrak.

Konečně se celá zadýchaná zastavila. Nad ní se ve tmě tyčil obří vápencový útes, na kterém stál klášter. Když jste si v něm zašli do síně Čepele, z jižního okna jste před sebou měli celou Veritu jako na dlani. A nějakých dvacet mil za ní se už k nebi zvedaly ledovce. Když Nona před lety přišla poprvé do Sladké Milosti, byl led mnohem dál. Teď se ale svíral kolem Koridoru stále těsněji a těsněji a všechny národy kvůli tomu krvácely a válčily.

Hvězdná cesta začínala kousek od místa, kde se dívka zastavila. Kdyby chtěla, byla by během minuty na ní. Jenže ona nechtěla. Kolesa tam poslední dobou z nějakého důvodu hlídala jako ostříž. Ta ženská trávila celé noci ukrytá v tom nejužším místě jako lovec na čekané. Sedávala tam zabalená do vlněné deky, vodnatýma očima zírala do tmy a čekala na nějakou nezdárnou novicku, kterou by snad chytila. Žádná

z dívek v klášteře nechápala, proč si zvolila zrovna takovouhle složitou a nepohodlnou cestu, když by jí stačilo prostě každý večer zkontrolovat ložnice všech čtyř tříd, nicméně faktem bylo, že tuhle možnost nikdy nevyužila. Ruli tvrdila, že minulé abatyše kdysi Kolesu přinutila odpřisáhnout při Předkovi, že do dívčích ložnic do konce svého života nevstoupí. Proč? To netušila, ale prý to souviselo s nějakým incidentem, do kterého byla tehdy ještě ne až *tak* stará Kolesa zapletená.

Úplně původně tedy Ruli tvrdila, že při tom umřela nějaká novicka, když na ni ale Nona s Arou přitlačily, přiznala, že tuhle část si vymyslela.

Nona se protáhla a zahleděla se na útes před sebou. Tu a tam se v měsíčním světle rudě leskla nějaká římsa, ale jinak se topil ve tmě. Dívka se zhluboka nadechla, zakroutila hlavou na jednu a pak na druhou stranu, až jí v krku hlasitě zapraskalo, a začala šplhat. Věděla, že celou skálou se táhne úzká puklina, kterou při výstupu sledovala, a kdekoli to šlo, využívala ji jako úchyt. Byla to dřina, ale i tak pomalu postupovala vzhůru. Jasně, mohla by si pomoci svými neviditelnými drápy z kazočepele, ale neudělala to. Zkušenost z Tetragody ji naučila, aby se pokud možno nespolehala na věci, o které může kdykoli přijít. Nemluvě o tom, že takováhle řada pravidelných otvorů by dřív nebo později přitáhla něčí pozornost, a pak by sestry šly rovnou za ní a chtěly by vědět kdy a proč. V celém Koridoru totiž nejspíš nebyl nikdo další, kdo by po sobě zanechával takovýchle stopy.

Jak stoupala, ruce ji postupně začínaly pálit, stejně jako nohy pořád ještě unavené z dlouhého běhu. K tomu ji pořád ještě bolely klouby, jak bušila do Denamova boku. Ale právě vzpomínka na gerantského obra a na to, jak se nakonec složil k zemi, jí dodala energii potřebnou k dokončení náročného výstupu. Celé roky si představovala, jak ho jednoho dne vy-

zve. Kdyby chtěla, našla by si pro to spoustu důvodů. Třeba že byl tupý násilník a surovec. Nebo že se ji kdysi pokusil na příkaz Raymela Tacsise zmrzačit. To všechno byla samozřejmě pravda a klidně by se na to mohla vymlouvat, ale vpravdě její pohnutky byly o poznání přízemnější. Obě dvě. Když teď šplhala po skále, její myšlenky se k nim při vzpomínce na padajícího obra stočily.

Její první důvod, proč Denama vyzvala, byl stejně prostý jako zavrženíhodný. I když se Keota úspěšně zbavila, její agresivita a touha po krvi nezmizely spolu s démonem, ačkoli v to upřímně doufala. Zdálo se, že spousta věcí, ze kterých vinila Raymelova dábla, ve skutečnosti tvořila nedílnou součást její osobnosti. Pořád je v sobě měla, i když se to snažila sama před sebou popřít, a jak tyhle svoje potřeby celé roky ignorovala, postupně v ní narůstaly, až se staly skoro nezvladatelnými. A tady přichází na scénu Denam. Výjimečně odolný plnokrevný Gerant, jeden z mála lidí v celé Říši, do kterých by mohla bušit ze všech sil beze strachu, že ho zabije. A co víc, v jeho případě dokonce i bez lítosti, že mu tím způsobí bolest.

Druhým důvodem byl Markus. A taky Regol. Markus proto, že po něm chtěla, aby porušil církevní zákony. Zasloužil si vědět, pro koho to udělá. Co je ta, která ho o něco takového požádala, ve skutečnosti zač. A Regol... I on potřeboval vidět, co je zač. Ten Regol, co jí šeptal hlouposti zabořený do polštářů v domě, který mu věnoval Partnis Reeve. Ten Regol, co ji naučil věci stejně posvátné jako přísahy, které měla už brzy složit a které takovéhle věci přísně zakazovaly. Potřeboval vidět, co se ukrývá za těma očima, ve kterých se podle vlastních slov utopil. Potřeboval pochopit, že za nimi není žádná úžasná princezna, jak jí občas říkal, ale něco tvrdého, ostrého a proklatě nebezpečného.

Nona byla možná ještě mladá, ale ne hloupá. Kdyby ho nechala, aby svoje pocity k ní vystavěl na lžích, jednou by mu to hodně, hodně ublížilo. A jí taky.

Navíc si musela přiznat jednu krutou a bolestivou pravdu o sobě samé. Denam a Regol pro ni byli v podstatě stejní. Oba uspokojovali její vnitřní touhy a potřeby, i když každý jinak – jeden v ringu, druhý v posteli. S Regolem byli jen přátelé. Ano, přátelé s výhodami, ale pořád jen přátelé. A o to šlo. Nona nehodlala dopustit, aby její přítel dal svoje srdce někomu tak zvrácenému jako ona. Aby ho dal někomu, kdo nedokázal zachránit Saídu. Nebo Hessu. Nebo Darlu. Někomu, kdo selhal dokonce i v roli mstitele. Princezna Sherzal, zodpovědná za smrt mnoha nevinných lidí včetně jejích kamarádek, byla sama pořád ještě naživu. A spolu s ní i další lidské zrůdy, které jí sloužily a plnily její vůli.

Konečně se převalila přes vrchol útesu a zůstala ležet celá udýchaná na chladném kameni jen pár centimetrů od srázu. Ruce se jí třásly a tělo protestovalo proti tomu, co s ním posledních pár hodiny dělala, ale její mysl se pořád ještě odmítala zastavit. Z temnoty se jí před očima vynořovaly obrazy zuřícího Denama, nejistého Regola a opatrného Markuse a spolu s nimi stovky dalších vzpomínek.

Po chvíli se přinutila zvednout a vyrazit dál. Minula síň Čepele a přeběhla nádvoří před síní Srdce, tichá jako stín. Ani to nejbystřejší oko ji nemělo šanci zahlédnout.

„Novicko Nono,“ ozval se jí najednou těsně za zády tichý hlas, „jsi cítit mužským potem.“

Nona se otočila na patě, ale v temnotě za sebou nikoho neviděla. Ne že by to vadilo, dobře totiž poznala, kdo ji to překvapil. „A ty jsi zase cítit po jablkách, sestro. Přesněji řečeno po jedné rudolící Jabliče.“

„Pak jsou naše hříchky stejně hrozné.“ Stíny se rozestoupily

a vynořila se z nich sestra Rendlička s křivým úsměvem na tváři.

„Možná,“ vyplázla na ni Nona rozpustile jazyk, „ale já se ho dopustila před obecenstvem...“

„Tak to je teda novinka,“ vydechla jeptiška a její úsměv se viditelně rozšířil.

„... v kaltézske aréně.“

„Takže dneska žádný Regol?“ zamračila se nespokojeně.

„To je zlozvyk, se kterým bych měla přestat,“ povzddechla si Nona a pohladila svůj plášť. „Tohle je můj osud. Už brzy složím přísahu a stanu se jeptiškou. A pak tyhle věci už nebudu smět dělat. A na rovinu... Pokud ty sliby nebudu myslet vážně, neměla bych je ani skládat, že jo. Ale já chci.“

„Jsou i jiné způsoby, jak sloužit Předkovi,“ ušklíbla se Rendlička. „Nemusíš tu zůstat. A když už jsme u toho, nemusíš být ani dokonalá. Co ale musíš... tak padat do postele,“ mávla rukou směrem k dormitáři a ložnici svaté třídy.

Nona přikývla. „Jo, to zní dobře. Postel mi fakt bodne. Teda na rovinu, koupel by byla ještě lepší, ale bojím se, že bych v teplý vodě usnula a utopila se,“ pokrčila rameny a obrátila se k odchodu.

„Dávej si pozor na Joeli,“ zasyčely stíny za ní na rozloučenou.

Když Nona dorazila k dormitáři, v němž byly ložnice novic, pečlivě prozkoumala dveře, a teprve když se ujistila, že ji nečeká žádné překvapení, opatrně vstoupila do haly za nimi. O okamžik později se z červené ložnice vynořila rozespálá dívka s lucernou v ruce a zamířila k latríně. Stínu ukrytého těsně pod stropem si ale nevšimla. Nona počkala, až zmizí za dveřmi, a pak vyběhla po schodech až do nejvyššího patra, které patřilo svaté třídě.

Dveře do ložnice zkoumala ještě déle a pečlivěji než vstupní vrata. Rozostřila pohled a rozhlédla se. Pak sebrala jedno zářící vlákno táhnoucí se napříč podlahou a o chvíli později ještě druhé, které vycházelo z kliky. Ani jedno z nich sem nepatřilo. Nemohla si být jistá, kde se tu vzala, ale klidně by se vsadila o zítřejší snídani, že je sem nachystala Joeli, aby takhle pohlídala Noniny tajné odchody a příchody.

Samozřejmě se ale mohla plést. Teda ne v tom, že je sem nalíčila ta podělaná mrcha, tím si byla naprosto jistá. Mohla se ale mýlit, pokud šlo o jejich účel. Některá vlákna se vám můžou zaříznout až ke kosti. Jiná vám sice neublíží, ale o to horší bolest vám způsobí. Další se na vás zase mohou přilepit a následně poskytovat svému stvořiteli podrobné informace o tom, kde jste a co tam děláte. Nebo ne nutně stvořiteli, ale v podstatě komukoli, kdo se na ně napojí blíž Cesty, než kde se nacházíte vy. A pokud jejich tvůrce není úplný amatér, tak vy jste vždycky až na tom nejuvdálenějším konci.

Nona neměla tušení, kolik takovýchhle triků má Joeli v rukávu. Věděla ale, že přinejmenším sledovací a zraňující vlákna už na ni namyšlená novicka v minulosti mnohokrát nalíčila. Dívčiny vlastní quantalské schopnosti za tou podělanou Siskou pořád ještě zaostávaly, i když už ani zdaleka ne o tolik jako před pár lety.

Teď Nona použila svoje znalosti, aby obě vlákna dočasně vytlačila pryč. Zjednodušeně řečeno zpřetrhala jejich kontakt s fyzickým světem, nebo přinejmenším s tou jeho částí, kterou chtěla projít. Nejlepší na téhle metodě bylo, že tohle *odtržení* byl naprosto nepřirozený stav, a jak ji naučila sestra Pánev, všechny věci mají snahu vracet se k přirozenému řádu. Takže i tenhle její trik za pár minut sám od sebe pomine. A pak se vazby s realitou obnoví, vlákna se vrátí na svá původní místa, a to všechno, aniž by po jejím zásahu zůstala sebemenší stopa.

Natáhla se po klice, ale v poslední chvíli se zarazila. Napřed si nebyla ani jistá proč, ale instinkt ji varoval, že tady něco nehraje. Po chvíli zjistila i co. V předivu vláken bylo zamo-
tané jedno tenké jako pavučina, těsně obtočené kolem kliky. Když se na něj zaměřila, změnila se jeho barva na jedovatě zelenou. Nevěděla, co to je, protože s něčím takovým se ještě nesetkala, ale byla si naprosto jistá, že nic dobrého. Zkusila ho také vytlačit stejně jako ta dvě předchozí. Chvíli se vzpí-
ralo, a dokonce jí lehce spálilo špičky prstů, ale nakonec se poddalo a zmizelo.

O okamžik později už Nona stála v ložnici. Nijak velké, protože většinu patra svaté třídy zabíraly soukromé studovny novicek. Pořád ještě nebyly jeptiškami, a neměly proto nárok na vlastní celu a s ní související soukromí, ale už se očeká-
valo, že jsou rozumné a zvládnou si své studium a svůj čas organizovat samy. Pokud šlo o dodržování předpisů, Kolesa sem sice nikdy nechodila, ale očekávalo se, že na sebe novicky dohlédnou navzájem. Kdyby stará jeptiška viděla, jak tahle na první pohled dobře znějící myšlenka vypadá v praxi, nejspíš by ji ranila mrtvice.

Nona tiše proběhla kolem řady postelí, přičemž celou dobu pozorně sledovala temný stín ležící na Joelině lůžku. Abatyše Skla ji před třemi lety musela přijmout zpátky do kláštera na přímý Nevisův příkaz. Velekněz se na tom domluvil s císařem, pro kterého to zase byla součást jeho snahy urovnat spory v Říši a usmířit lordy rozdělené událostmi, k nimž došlo ve Sherzalině paláci.

Podmínkou dívčina návratu do Sladké Milosti byl slib, že lord Namsis napřed dovolí Inkvizici jeho dceru vyslechnout. K tomu skutečně došlo, a co víc, vyšetřovatelé dostali k dispozici jednu z Jabliččinyých pilulek pravdy. K překvapení všech ale Joeli před tribunálem obhájila svou nevinnost. Podle

prohlášení, která učinila po pozření té odporně chutnajících tablety, sice použila své empatické a spřádačské schopnosti proti Regolovi a Darle, ale ne proto, aby je zabila nebo jim uškodila. Jejím jediným záměrem prý bylo ukončit celé to šílené krveprolití.

Nona vklouzla do svojí postele a přitom pořád sledovala spící Joeli. Pokud by se někdo zajímal o její názor na celou tu věc s výsledkem, tak si lord Namsis najal nějakého schopného quantalského spřádače z Akademie, aby jeho dceři přepsal vzpomínky. Díky tomu mohla říct to, co řekla, aniž by přitom lhala – a to i přesto, že rozhodně neříkala pravdu.

V teple pod pokrývkou Nona konečně vypustila vzduch z plic, protože celou cestu přes ložnici zadržovala dech, a o úder srdce později už samou únavou usnula. Věděla, že ráno ji čeká dlouhý a náročný den. Nejen proto, že bude skládat zkoušku Čepele, ale taky proto, že se bude muset nějak vplížit do abatyšiny kanceláře a ukrást tam klášterní pečeť. Už dopředu si byla jistá, že oba ty úkoly budou zatracená výzva i pro někoho, kdo je trojí krve jako ona.

4

PŘED TŘEMI LETY

Útěk

„Nona nesmí jít sama!“

„To je pravda. Rozhodně nepůjde sama, protože půjde se Zole,“ otočila se abatyše od Nony, které dávala poslední rady na cestu, a smířlivě stiskla Ařino rameno. „I nás čeká dlouhá cesta, novicko, a tvým úkolem bude ochránit na ní císařovy poddané, mezi nimiž se nachází i někteří z jeho nejoddanějších stoupenců. Nebo nás snad chceš nechat napospas osudu, nechráněné ničím a nikým než jednou zraněnou šedou sestrou a jedním inkvizičním vojákem? To jistě ne, protože něco takového bys přece nemohla myslet vážně. Faktem je, že s sebou budeme potřebovat někoho, kdo dokáže kráčet po Cestě a využít její moc pro naše...“

Nona zahlédla zmučený výraz, který se Aře mihl po tváři, a zkusila ji trochu uklidnit. „Hele, řekněme si to na rovinu. Potřebujeme do Sladký Milosti dopravit dvě zásilky, protože jinak jsme my, klášter i celá Říše pěkně v prdeli, ne? Já a Zole